

[Alfred Jensen.]

blevet værre i den del af året 1955, der er gået. Hertil kommer vanskelighederne med at afsætte vor produktion af såvel industri- som landbrugsvarer; jeg tænker på den del, der skal afsættes udenfor vort lands grænser.

Ved finanslovsforslagets første behandling i denne samling fremhævede det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen de vanskeligheder, dansk industri konkurrencemæssigt stod overfor på eksportmarkederne. Der er intet, der tyder på, at disse vanskeligheder er i aftagende, tværtimod. Alt, hvad der er fremkommet, tyder på, at vanskelighederne vil blive større, og at vi derfor vil få vore problemer også på dette område. Landbrugets eksportudsigter er heller ikke de bedste, og ingen tør lukke øjnene for de vanskeligheder, der vil blive med at afsætte landbrugsproduktionen på de traditionelle markeder i Vesteuropa. Der tales allerede åbent om muligheden for produktionsbegrænsning, om indførelse af svinekort, og hvordan tror man pristilbudene vil være, når forhandlingerne genoptages? Alt peger i retning af, at vi ikke står overfor en lettelse, men overfor en skærpelse af forholdene, og det vil sige, at landets valutavanskeligheder og økonomiske besværligheder vil blive større fremover.

Det viser ganske klart, at Atlantpolitikken ikke giver økonomisk tryghed, og hertil kommer — det kan man ikke se bort fra — den risiko for krig, som Atlantpolitikken medfører. Man kan sige nok så tit fra Atlantpolitikeres side, at trygheden er blevet større under Atlantpagten; sådanne udtalelser bortforklarer ikke, at erhvervsliv, industri, handel, landbrug, skibsfart m. v. ser fremtiden i møde med bekymring, og det bortforklarer heller ikke, at frygten for en ny krig er større, end den var i 1948. Folkenes ængstelse for fremtiden er større nu, end den var før Atlantpagten, og beslutningen om at udstyre NATO-hærene med atomvåben har ikke bidraget til at mindske uhyggefølelsen. Det er ikke nogen tilfæl-

dighed, at folkene verden over, siden indgåelsen af de forskellige pagter begyndte, har interesseret sig for fredsspørgsmålet, har rejst den ene kampagne efter den anden dels for at få atomvåben og masseødelæggelsesmidler tilintetgjort, dels for at sikre fredens bevarelse. Det har de gjort, fordi de følte, at freden virkelig var i fare, og nu kan man jo tale om, at det synes, som om der er afspænding i sigte. Ja, men den skyldes så sandelig ikke de mange pagter og den stærke oprustning; den skyldes direkte de bevægelser, folkene har sat i gang mod denne politik. Freden i Korea kom som følge af det amerikanske folks utilfredshed og opposition mod krigens byrder. Freden i Vietnam sidste sommer kom ikke på grund af oprustning og krigsførelse, men fordi det franske folk vendte sig imod denne imperialistiske politik, og villigheden til forhandling i dag skyldes jo ikke, at man har flere kanoner, men villigheden skyldes den utilfredshed, de krav om forhandlinger, der er ført frem fra folkenes side.

Det er karakteristisk, at netop i den periode, hvor der er udviklet en fredsbevægelse over den ganske verden mod den blokpolitik, der føres, er der også i vort land bredere og bredere kredse, der ser med ængstelse på den politik, der føres, både den økonomiske politik og den krigspolitik, Danmark er kommet ud i. Det er dog udtryk for, at usikkerheden er større, end den var i 1948, og udtryk for, at folkene ser, at der må noget andet til, og at de faktisk har vilje til at få en anden politik gennemført. Det gælder også det danske folk. Det har ønsket at komme bort fra Atlantpolitikken, men denne folketings-samlings arbejde viser, at regeringen stædigt holder fast ved Atlantpolitikken. Den er gået ind for Parisaftalerne, der ikke alene betyder Vesttysklands optagelse i NATO, men tillige forlænger Atlantpagtens varighed og udvider de beføjelser, som Europa-hærens øverstbefalende har. Den er også gået ind for NATO-hærens udstyrelse med atomvåben, og handelspolitisk efterlever den